

Arrest

nr. 292 002 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. LOOS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen op 7 augustus 2020 en verzoekt op 7 september 2020 om internationale bescherming. Op 19 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 mei 2022 aangetekend wordt verstuurd naar verzoeker, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Azam Khail in het district Tagab, provincie Kapisa. U bent Psthoun van origine en actueel 18 jaar oud. U bent naar school gegaan

tot de vierde graad, en ging daarnaast ook ongeveer twee jaar naar de madrassa. U hielp daarnaast ook uw vader in de landbouw.

In de madrassa kwam de taliban regelmatig spreken over de jihad tegen de Amerikanen. Aanvankelijk kwam de taliban langs bij de oudere jongeren. Eenmaal u oud genoeg was, kwam de taliban ook bij uw groep langs om hun uitleg te doen. Op een dag, ongeveer twee weken voor uw vertrek, werd u aangeduid om de volgende dag met de taliban mee te gaan voor de jihad. U ging naar huis en bracht uw vader op de hoogte van de eisen van de taliban. Uw vader wou echter niet dat u met de taliban zou gaan werken en stuurde u naar een vriend, waar u de volgende vijftien dagen verbleef. Uw vriend M. werkte voor de lokale politie. Uw vriend M. stelde vervolgens voor om zich eveneens aan te sluiten bij de overheid, waar u meteen op inging. Na tien dagen dat u bij M. verbleef, regelde hij een ontmoeting met zijn overste in de maandagbazaar. Zijn overste zag echter uw taskara en zei vrij snel dat u nog te jong was om voor de overheid te werken. Op die dag bent u echter gezien door uw dorpsgenoot H., die deze informatie doorgaf aan de taliban. De taliban benaderde daarop uw vader waarop ze hem de keuze lieten: ofwel u meenemen ofwel u vermoorden. Aangezien u – gezien uw jonge leeftijd – nog niet kon aansluiten bij de overheid en de taliban naar u op zoek was, stuurde uw vader u het land uit.

U verliet Afghanistan in augustus 2019. Uw vader regelde uw vertrek en stuurde een man naar uw vriend M., die u naar Nimroz bracht. Vervolgens reisde u naar Iran, Turkije en Griekenland, waar u zes maanden verbleef. Via Italië en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 7 augustus 2020 aankwam. Op 7 september 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord of meegenomen te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van de volgende documenten: uw taskara, een kaartje van uw regio van herkomst en twee taskara's van uw vader, met name een oude taskara en een meer recente taskara.

Na het persoonlijk onderhoud formuleerde u via uw advocaat enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. Op 1 januari 2022 werd de voogdij over u van rechtswege beëindigd. Bijgevolg is het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, momenteel niet meer op u van toepassing. Desalniettemin vond uw persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw vertrouwenspersoon en uw advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw profiel als zoon van een landbouwer. U legt immers bijzonder oppervlakkige en gebrekkige verklaringen af wanneer gepeild wordt naar uw kennis over het werk van uw vader. U gevraagd naar hetgeen uw vader deed als landbouwer, stelt u louter dat hij werkte op de velden en in de tuin en maïs en tarwe kweekte (CGVS, p. 6). U stelt dat u uw vader soms hielp op de velden en bijvoorbeeld het extra gras verzamelde (CGVS, p. 6). U vervolgens gevraagd om het proces van zaadje tot oogst voor maïs uit de doeken te doen, ontwijkt u aanvankelijk de vraag en stelt u niet steeds bij uw vader te zijn geweest, thee moest brengen naar hem

en enkel hielp met het extra gras (CGVS, p. 6). U nogmaals dezelfde vraag gesteld, verwijst u wederom naar het verzamelen van het gras en voegt u er aan toe dat uw vader maïs op de grond gooide. In welk seizoen de maïs dan gezaaid werd, weet u echter niet (CGVS, p. 6). Wanneer u vervolgens aangemoedigd wordt om het proces verder te omschrijven, zegt u louter dat de maïs groter werd en uw vader water gaf aan de maïs. Wanneer hij dit deed, weet u echter niet, u stelt louter het moment dat de maïs rijp was en uw vader de maïs moest verzamelen. Ook hier komt u niet verder dan te stellen dat uw vader de maïs moest drogen. Verder kan u niet duiden hoeveel oogst uw vader gemiddeld had van de maïs, noch kan u duiden of uw vader steeds dezelfde hoeveelheid oogst had (CGVS, p. 6). Evenmin weet u hoeveel uw vader verdiende van zijn maïs- of tarweoogst (CGVS, p. 7). U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat uw vader alles deed en dat u daarom geen verdere informatie daarover heeft (CGVS, p. 6). Nochtans hielp u uw vader geregeld met praktische zaken, zoals het brengen van thee of het verzamelen van gras, waardoor kan worden aangenomen dat u toen meer moet hebben gezien van de bezigheden van uw vader dan u nu schetst. Verder stelt u dat u granaatappels moest plukken toen het warm was, zonder het seizoen te kunnen concretiseren (CGVS, p. 7). Dat u een bijzonder summiere kennis over de bezigheden van uw vader als landbouwer kan schetsen, doet de nodige vragen oproepen. Dat u verder geen duiding kan geven bij de momenten van oogst of zaaien, doet verder afbreuk aan het geloof in uw dagdagelijkse bezigheden en uw profiel als landbouwerszoon. Hierdoor wordt ook het geloof in uw asielmotieven, die zoals u schetst plaatsvonden in uw dorp, geschaad. De taliban zou u namelijk hebben willen rekruteren in de madrassa, die 15 minuten verwijderd lag van uw huis (CGVS, p. 5, p. 10).

Dat u vervolgens werd gerekruteerd door de taliban in deze madrassa maakt u evenmin geloofwaardig. Uw verklaringen aangaande uw rekrutering door de taliban overstijgen namelijk de oppervlakkigheid niet. U blijft immers op de vlakte wanneer u gevraagd wordt naar hetgeen de taliban vertelde toen ze langskwamen op de madrassa en houdt het louter op uitleg over de jihad (CGVS, p. 10). U vervolgens gevraagd wat de taliban dan precies zei over de jihad, repliceert u dat u jihad moest doen, dat u ondertussen volwassen was geworden, dat de Amerikanen naar uw land zijn gekomen en dat u zal sterven als martelaar. U aangemoedigd om meer te vertellen, stelt u dat ze enkel spraken over de jihad en niets meer (CGVS, p. 10). U vervolgens gevraagd wat ze zeiden op die bewuste dag dat ze u opdroegen om zich bij hen aan te sluiten, stelt u wederom dat ze over de jihad spraken, benadrukten ze dat u groot geworden was en ze u de volgende ochtend zouden meenemen (CGVS, p. 14). U gevraagd waarom de taliban net u nodig had verwijst u wederom naar de jihad en uw leeftijd (CGVS, p. 15). Uit dergelijke vage en oppervlakkige antwoorden spreekt dan ook weinig overtuigingskracht. Uw zeer rudimentaire bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u ingeroepen feiten. Dit mag verbazen, daar deze gebeurtenissen er u uiteindelijk toe hebben aangezet Afghanistan te verlaten.

Uw houding strookt evenmin met wat kan worden verwacht van iemand die regelmatig door de taliban werd aangesproken over de jihad. U stelt immers dat – hoewel de taliban al geruime tijd langskwam om uitleg te geven over de jihad – u dit nooit eerder aan uw ouders had gemeld (CGVS, p. 11). U stelt immers dit voorheen niet altijd heel serieus te hebben genomen en niet te hebben gedacht dat ze u effectief gingen meenemen (CGVS, p. 12). U dacht dat de uitleg van de taliban dagdagelijkse gesprekken betrof, waardoor u hun boodschap naast u neergelegd heeft (CGVS, p. 14). Verder stelt u uw ouders niet te hebben geïnformeerd omdat u schrik had dat uw ouders u niet meer naar de madrassa zouden laten gaan (CGVS, p. 14). Er kan niet worden gevolgd dat u de uitleg van de taliban over de jihad nimmer serieus zou hebben genomen, gelet op uw verklaringen dat niemand durfde te weigeren op het aanbod van de taliban in te gaan en dat hun regels door iedereen gevolgd dienen te worden (CGVS, p. 13). U stelt daarenboven ook dat er soms personen met de taliban meegingen en uiteindelijk dan vermist geraakten (CGVS, p. 13, p. 14). Hoewel u nog minderjarig was op dat moment kan toch verwacht worden dat u reeds van bij aanvang van de uitleg van de taliban over de jihad de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen en uw vader zou hebben ingelicht. U stelt immers dat de taliban aanvankelijk uw groep niet benaderde omdat u nog te jong was, de taliban wel naar de madrassa kwam voor de oudere jongens, de taliban geen tegenstand duldde en niemand nee durfde te zeggen (CGVS, p. 11, p. 13). Dat u uw ouders niet zou hebben ingelicht over de bezoeken van de taliban en hun boodschap nooit eerder serieus heeft genomen, kan dan ook niet worden gevolgd. Hieraan gekoppeld is het even onaannemelijk dat ook uw vader niet zou hebben geweten over de reputatie van de madrassa. Aangezien jongeren er plots verdwenen door toedoen van de taliban moet het als een lopend uurtje doorheen de lokale gemeenschap gegaan zijn dat deze madrassa een rekruteringscentrum voor de taliban was (CGVS, p. 10, p. 13). Dat uw vader u dan alsnog naar deze madrassa stuurde, is merkwaardig. Aangezien hij u, eens u liet weten ook te zijn gerekruteerd, van de madrassa thuis hield, kan worden geconcludeerd dat uw vader allerm minst welwillend ten opzichte van de taliban stond. Dat hij het dan ook zover zou laten komen tot het te laat was, aangezien eens aangesproken door de taliban niemand kon weigeren, en niet eerder actie ondernam is niet aannemelijk.

Uw passieve en nalatende houding alsook die van uw vader ondermijnt dan ook in ernstige mate de ernst van uw vermeende vrees.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen door de taliban gerekruteerd te zijn geweest op de madrassa, blijkt verder nog uit de vaststelling dat u nauwelijks enige notie blijkt te hebben van de taliban in uw regio. U stelt immers dat de taliban om de week of drie tot vier dagen langskwamen in de madrassa om uitleg te geven, alsook kan worden aangenomen dat ze ongeveer een jaar voor uw vertrek hiermee begonnen, gelet op uw verklaringen ongeveer veertien jaar oud te zijn geweest bij de eerste bezoeken van de taliban en ongeveer vijftien jaar oud te zijn geweest op het moment van uw vertrek (CGVS, p. 9, p. 11). U gevraagd naar de leiders van de taliban in uw regio, komt u niet verder dan het benoemen van twee personen. Hoewel u kan stellen dat mawlawi A. de commandant van de taliban was en mullah D. het hoofd was van uw regio, kan u geen verdere informatie verschaffen. U gevraagd om alles te vertellen wat u weet over mawlawi A., stelt u dit niet te weten. U gevraagd naar zijn taken of verantwoordelijkheden, komt u niet verder dan dat hij een commandant was. Evenmin weet u welke activiteiten hij had als commandant (CGVS, p. 7). Verder, gevraagd naar de taken van mullah D., komt u niet verder dan te stellen dat hij voor de taliban werkte, hij er was als er zich een probleem voordeed en hij het hoofd was van M.K. (CGVS, p. 8). U gevraagd naar andere personen die actief waren bij de taliban, stelt u dat er nog veel mensen bij de taliban waren, maar dat hun gezichten meestal bedekt waren (CGVS, p. 7, p. 8). Het is opmerkelijk dat u niet meer personen kan duiden van de taliban. De taliban kwam immers telkens met een tien- tot vijftiental personen naar de madrassa samen met mawlawi D., maar geen enkele van hen kan u bij naam noemen (CGVS, p. 11). Dat u helemaal niets van informatie kan verschaffen, plaatst uw asielmotieven op de helling. Indien de taliban wekelijks langskwam op de madrassa, jongeren er aansprak én meenam en ook u uiteindelijk door hen gerekruteerd dreigde te worden dat u zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten, kan worden verwacht dat u zichzelf over deze strijders geïnformeerd zou hebben.

Daar waar u vervolgens aankaart dat R. en S. ooit gerekruteerd werden door de taliban (CGVS, p. 12), dient te worden aangestipt dat u geen enkel begin van informatie kan verschaffen over wat er met R. of S. is gebeurd, noch wat de eventuele reactie van hun ouders was, noch hoe de dorpsoudsten reageerden op hun rekrutering (CGVS, p. 13). Nochtans kwamen de taliban wekelijks en reeds lang naar de madrassa om jongeren te rekruteren (CGVS, p. 12), en kent u niemand die ooit was teruggekeerd naar het dorp nadat hij ingelijfd was bij de taliban, noch iemand die geweigerd had te gehoorzamen aan de taliban (CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat u hierover geen enkel begin van informatie kunt verschaffen. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse bovendien ook veeleer ongeloofwaardig. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Concreet betekent dit dat dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk was. De taliban had geen gebrek aan vrijwilligers/rekruten en maakten enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Er wordt bijvoorbeeld gerapporteerd dat de taliban personen met een militaire achtergrond probeerden te rekruteren, zoals leden van de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Dat de taliban iedere jongere van een zekere leeftijd zonder tegenspraak inlijfden, zoals u schetst, strookt dan ook niet met de objectieve informatie in het dossier (CGVS, p. 15). U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban, gezien uw nihile kennis over het hele gebeuren. Tot slot is het ook merkwaardig dat u geen soelaas kan bieden of andere jongeren al dan niet overwogen zouden hebben in te gaan op het aanbod van de taliban, terwijl jullie samen werden aangesproken door de taliban in de madrassa, en u evenmin weet wat er met de overige jongens van uw klas uiteindelijk zou zijn gebeurd (CGVS, p. 12, p. 15). Het is dan ook weinig plausibel dat u nauwelijks informatie kon verschaffen over de context waarin de rekrutering van de taliban plaatsvond, terwijl deze gebeurtenissen hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan en zich klaarblijkelijk lokaal hebben afgespeeld, met name een rekrutering in de madrassa van uw dorp.

U bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jongeren en uiteindelijk ook u in de madrassa waar u heen zou zijn gegaan werden gerekruteerd om samen met de taliban de jihad te voeren. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweringen bij terugkeer te zullen worden gedood door de taliban omwille van deze geweigerde rekrutering.

Uw vrees om door de taliban gerekruteerd te worden staat bovendien in schril contrast met uw houding zonder enige overweging zich van zodra de kans zich aanbood meteen te willen aansluiten bij de overheid. U gevraagd naar uw motivatie om bij de overheid te willen werken, benoemt u louter dat M. uw vriend was

en u problemen had met de taliban (CGVS, p. 16 p. 17). U komt niet verder dan deze twee redenen en volhardt hierin. Het is in zijn algemeenheid gewoonweg niet aannemelijk dat u, die op dat moment 15 jaar oud was, net uit uw dorp verwijderd werd door uw vader omwille van een vervolgingsdreiging door de taliban, zich enkele dagen later zonder enige kennis en voorbereidende gesprekken zou gaan aansluiten bij de Afghaanse politie. U had zelfs uw vader niet op de hoogte gebracht van deze actie, terwijl uw vader u net in veiligheid had gebracht bij M. (CGVS, p. 17). U had ook nauwelijks enige notie van een eventuele toekomstige job bij de politie. Zo weet u immers niet wat de job van M. bij de politie precies inhield. Evenmin weet u sinds wanneer M. bij de politie werkzaam was. Indien u zich daadwerkelijk wou aansluiten bij de lokale politie, is het dan ook vreemd dat M. niet eerst meer uitleg zou hebben gegeven over zijn job, of dat u op zijn minst hem verdere vragen zou hebben gesteld, hetgeen u – uitgezonderd uw vraag naar de plaats waar hij werkte – niet gedaan heeft. Dat u zonder nadenken meteen zou zijn ingegaan op het aanbod van M. doet de nodige vragen oproepen, wat de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten verder op de helling plaatst.

Overigens is het weinig plausibel dat M. – gelet op het feit dat hij op de hoogte was van uw problemen met de taliban – u het risico liet nemen om zich in het openbaar op de maandagbazaar te doen begeven, waar u een afspraak had met zijn commandant (CGVS, p. 17). Te meer daar dit gesprek snel was afgerond nadat zijn overste uw taskara zag en liet weten dat u te jong was (CGVS, p. 17). Dat M. dit niet op voorhand zou hebben geweten, niet zelf naar uw taskara zou hebben gekeken, niet wist hoe oud u was of dit bevestigd zou hebben (CGVS, p. 18), kan niet worden aangenomen. Als politieagent moet M. geweten hebben dat uw minderjarigheid een probleem zou kunnen vormen voor een onmiddellijke aanstelling. M. was uw vriend en wist namelijk dat u veel te jong was om zich aan te sluiten bij de politie. Dat hij op voorhand niet zou nagegaan zijn of u al dan niet in aanmerking zou komen, en u op die manier blootstelde aan eventueel gevaar, kan niet worden gevolgd en ondermijnt ten stelligste deze feiten. Verwacht kan worden dat jullie de nodige voorzichtigheid aan de leg legden toen u zich in het openbaar begaf. Wat er ook van zij, ook van de commandant van M. blijkt u geen kennis te hebben. U kent hem niet bij naam, weet niet wat zijn taken als commandant inhielden, van waar hij afkomstig was of hoelang hij reeds commandant was (CGVS, p. 16, p. 18). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk contact te hebben gehad met de commandant van M. ten einde een tewerkstelling voor u te proberen regelen.

Verder kan weinig geloof worden gehecht aan uw bewering door uw dorpsgenoot H. gezien te zijn geweest. U kan geenszins hard maken dat H. de taliban zou hebben ingelicht. U komt immers niet verder dan te stellen dat H. uw dorpsgenoot is (CGVS, p. 18). U weet echter niet of H. voor de taliban werkte, noch heeft u hem gesproken in de bazaar (CGVS, p. 18). Dit is dan ook een blote bewering van uwentwege die u geenszins hard kan maken, waardoor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten op de helling komt te staan. Verwacht mag worden dat u, eens in veiligheid, aan uw vader zou hebben gevraagd wat de functie van H. is en waarom hij u had verklikt, aangezien u nog contact onderhoudt vanuit België met het thuisfront (CGVS, p. 4).

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging door de taliban, blijkt tot slot nog uit het gegeven dat u nauwelijks enige notie heeft van het bezoek van de taliban bij uw vader. Zo weet u niet hoeveel personen van de taliban bij uw vader langskwamen, noch weet u wie van de taliban langskwam en of mawlawi D. daarbij betrokken was (CGVS, p. 19). U heeft uw vader immers geen verdere vragen gesteld over het bezoek van de taliban. Dit is niet ernstig. U gevraagd naar de reden van het uitblijven van vragen ten aanzien van uw vader, repliceert u dat hij dit vermoedelijk toch niet zou hebben geweten (CGVS, p. 19). Deze redenering kan vanzelfsprekend niet worden gevolgd. Verwacht kan worden dat u zich zo uitgebreid als mogelijk informeerde bij uw vader ten einde het risico te kunnen inschatten. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven, die immers de kern van uw vrees uitmaken.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is

van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren,

zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede onderdeel van het enig middel wijst verzoeker op een risico omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij licht toe:

“(...)Verzoeker verliet Afghanistan in augustus 2019 op vijftienjarige leeftijd. Op zijn reis naar België verbleef verzoeker zes maanden in Griekenland, en hij was recente zestien jaar geworden toen hij als NBMV aankwam in België. Verzoeker verblijft sinds zijn 15-jarige leeftijd onafgebroken in het Westen (Griekenland en België).

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door het verblijf in het westen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf ‘westers’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de Taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa. (...)”

Verzoeker gaat nog in op het begrip ‘verwestering’, het risico voor personen die worden beschouwd als verwesterd, de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting, de onderzoeksplicht van de verwerende partij en aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de taliban. Naast een theoretisch betoog, zet hij concreet uiteen:

“In het geval van verzoeker moet opgemerkt worden dat hij zijn land van herkomst verliet als minderjarige en dus een deel van zijn vormende jaren in België, een Europees, Westers land, heeft doorgebracht. Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na dit verblijf in België, op ingrijpende wijze

geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als 'verwesterd'.

(...)

Uit deze landeninformatie blijkt onder meer dat personen uit rurale Pashtu regio's die naar het Westen willen vertrekken, op argwaan worden onthaald. Verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Sorkhakan, district Qarghayi, in de provincie Laghman, hetgeen een ruraal gebied is.

(...)

Ten derde geeft verwerende partij in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij terugkeer, indien we kijken naar de parameters van EUAA:

- het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtoenen wonen; verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Azam Khail, district Tagab, in de provincie Kapisa, hetgeen een ruraal gebied is;
- de leeftijd: verzoeker verliet Afghanistan op 15 jarige leeftijd, en groeide verder op in het Westen (Griekenland en sinds augustus 2020 België). Een deel van zijn vormende jaren bracht verzoeker door in het Westen, hetgeen het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan;
- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont bijna drie jaar in het Westen (Griekenland en België). Doordat het ging om vormende jaren, terwijl verzoeker verder opgroeide en volwassen werd, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijk al volledig gevormd is;

Verzoeker, die Afghanistan ontvluchtte vooraleer het land in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn regio de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

(...)

Verzoeker is niet in staat zich aan te passen aan de spelregels van de Taliban, hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij is zeker niet in staat te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details.

Ten overvloede wenst verzoeker op te werpen dat 'verwesterde' Afghanen in het bijzonder opvallen bij terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn.

(...)

For many returnees however, this presents a considerable problem. Spending formative years outside Afghanistan disrupts the formation of natural connections within Afghan society. The significant numbers of young people not able to be reintegrated into family units following forced return (see Chapter 6) find themselves with little recourse to social networks."

Verzoeker is op jonge leeftijd in het Westen toegekomen, namelijk op 15-jarige leeftijd, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer.

(...)

Het is dan nog één iets om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur bij terugkeer en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en zich aanpassen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Verzoeker weet niet wat er van hem verwacht wordt bij terugkeer, terwijl de straffen op normafwijking bijzonder ernstig zijn."

Vervolgens gaat verzoeker ook uitgebreid in op het leven onder talibanbewind.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare *weblinks* toe.

2.2.2. Op 12 juni 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 16 juni 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over met daarbij gevoegd volgende stukken:

- UNHCR, “International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022”, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint (stuk 1);
- bewijzen en getuigenverklaringen BENO-project (stuk 2);
- bewijzen en getuigenverklaringen OKAN (stuk 3);
- bewijs studentenjob (stuk 4);
- getuigenverklaring netwerk volleybal (stuk 5);
- bewijs deelname kamp Y.(...) Y.(...) (stuk 6);
- getuigenverklaringen buddy en familie (stuk 7);
- foto's en video's verzoeker en sociaal netwerk (stuk 8);
- briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken, standpunt FOD Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade en attest van de Afghaanse ambassade (stuk 9).

2.2.4. Ter terechtzitting legt de voor verzoeker optredende advocaat, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd een attest van de VDAB.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.3.4.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's – onder meer – aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Hij voert onder meer aan dat hij op vijftienjarige leeftijd in het Westen is toegekomen, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was en dat zijn culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hem een enorme uitdaging zal zijn om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer. Verzoeker, die een deel van zijn vormende jaren in het Westen heeft doorgebracht en die op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, stelt niet te weten wat er van hem verwacht wordt bij terugkeer, terwijl de straffen op normafwijking bijzonder ernstig zijn.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de Taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de

sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke

status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Azam Khail in het district Tageb, gelegen in de Afghaanse provincie Kapisa, en uit Afghanistan te zijn gevlucht in augustus 2019 op vijftienjarige leeftijd waarna hij, na een reis van een jaar met een verblijf van zes maanden in Griekenland, in België aankwam op 7 augustus 2020. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat de verwerende partij de nationaliteit, de regio van herkomst of de verklaringen over de duur van de reis in twijfel trekt. Evenmin wordt betwist dat verzoeker, die geboren is op 1 januari 2004, nog minderjarig was toen hij in België aankwam en op 7 september 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een beschermingsverzoek indiende.

Verzoeker is op heden bijna vier jaar weg uit zijn land van herkomst, verblijft bijna drie jaar onafgebroken in België en is een jongvolwassene van negentien jaar oud.

Uit de op 16 juni 2023 neergelegde aanvullende nota en de hierbij gevoegde stukken blijkt dat verzoeker van september 2020 tot juni 2022 les in het OKAN-onderwijs volgde en dat hij sedert september 2022 het BENO-traject, opleiding techniek, volgt bij L.(...), centrum voor basiseducatie Antwerpen, waarbij ex-OKAN jongeren, in nauwe samenwerking met de VDAB en Atlas Antwerpen, naar een beroepsgerichte opleiding of werk worden begeleid. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij loodgieter wil worden en uit het ter terechtzitting neergelegde schrijven van de VDAB blijkt dat dit een voor verzoeker haalbaar traject lijkt, waarvoor hij zeer gemotiveerd is. In de voorliggende getuigenverklaringen van zowel voormalige OKAN-leerkrachten als leerkrachten van het BENO-traject, waaronder de leerkracht maatschappelijke oriëntatie, leest de Raad heel wat lovende woorden over verzoeker, die omschreven wordt al zijnde zeer gemotiveerd, zelfstandig, leergierig, met veel doorzettingsvermogen, rechtvaardigheidsgevoel, openheid naar religie en gendergelijkheid, enthousiasme en nieuwsgierigheid naar de Vlaamse taal en Belgische cultuur en mentaliteit. Volgens de verklaringen van zijn (gewezen) leerkrachten en ook (leden van) zijn volleybalclub heeft verzoeker zich enorm ingespannen om zich in België te integreren en heeft hij zich reeds het Nederlands eigen gemaakt, wat ook uit blijkt uit zijn uiteenzetting ter terechtzitting. Uit de bij de aanvullende nota gevoerde stukken blijkt verder dat verzoeker deel uitmaakt van een volleybalclub, dat hij reeds op kamp ging (Y.(...) Y.(...) van vzw B.(...)) en dat hij als jobstudent in de tuinbouwsector werkt. Hij spendeert de laatste twee jaar ook heel wat tijd met zijn buddy en diens gezin - waarbij hij ter terechtzitting verduidelijkt dat hij heel hecht is met dit gezin en er deel van uitmaakt, wat ook neerslag vindt in de schriftelijke verklaring van de buddy en diens ouders - en verricht samen met hen activiteiten, maakt uitstappen en vierde ook reeds Kerstmis bij hen. Uit de talrijk neergelegde foto's en video's blijkt naast de opname van verzoeker in zijn buddygezin tevens dat hij reeds een rijkelijk sociaal leven heeft opgebouwd in België met een grote, gemengde, vriendenkring.

Gelet op het profiel van de personen die de talrijke bij de aanvullende nota gevoegde brieven hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling sedert zijn aankomst in België nauw betrokken waren, alsook het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen een doorgedreven integratie van verzoeker in België, geven aan dat hij het Nederlands zeer goed heeft aangeleerd en dat hij blijk heeft gegeven en geeft van verlangen en enthousiasme om zich open te stellen voor de Belgische samenleving.

Verzoeker was voor zijn vertrek in 2019 uit Afghanistan al deels gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, doch heeft ook een deel van zijn adolescentie in België doorgebracht. Deze laatste jaren van adolescentie vormen een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting blijkt dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Alhoewel verzoeker nog net geen drie jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de talrijke afgelegde verklaringen samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, dan wel dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, studentenjob, het bijwonen van sport- en vrijetijdsactiviteiten waarbij zowel jongens als meisjes aanwezig zijn, het hebben van een netwerk, waaronder het gezin van zijn buddy – die ook ter terechtzitting aanwezig was – , en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Verzoeker geeft blijk van een openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, waarbij een strikte scheiding tussen mannen en vrouwen voor hem niet (langer) aan de orde is en openheid centraal staat. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden

en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

De Raad meent dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd. Er moet immers rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt en dat hij minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Alles in acht genomen, blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden. In het bijzonder dragen de volgende factoren eigen aan verzoeker daartoe bij: (1) het feit dat verzoeker reeds op vijftienjarige leeftijd zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten en naar Europa is gekomen, (2) het gegeven dat hij sinds zijn zestien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en actief participeert in de samenleving, wat onder meer blijkt uit zijn kennis van het Nederlands, zijn gedrevenheid op het vlak van scholing en werk en de brieven van niet-belanghebbende derden, en hier dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, (3) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022 (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de straffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Bijgevolg, indien verzoeker door personen uit de lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-factotaliban*autoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

2.3.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS